

Udskriftsdato: 25. december 2025

KEN nr 9502 af 15/08/1996 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse U-5-96 om vansir - arbejdsskade

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 13420-95

Ankestyrelsens principafgørelse U-5-96 om vansir - arbejdsskade

Resume:

Den 19. februar 1996 udsendte Arbejdsskadestyrelsen en ny vejledende méntabel til brug ved ménafgørelser truffet fra denne dato.

Méntabellens satser omfatter også vansir i form af operationsar og lignende, der er en følge af den skade, som står i tabellen.

For vansir i øvrigt - det vil navnlig sige ardannelser og indskrumpninger - fastsættes méngraden efter en helt konkret vurdering, hvor vansirets placering på kroppen, udbredelse og udseende har afgørende betydning.

Ankestyrelsen har i 6 afgørelser, som alle er truffet før den 19. februar 1996, taget stilling til méngraden ved arbejdsskader, hvori der har foreligget forskellige grader af vansir.

Af de 6 afgørelser fremgår, at ar, der ikke umiddelbart er synlige, og som kan dækkes, vurderedes fra 0-5% (sag nr. 1 og 2).

Synlige skæmmende ar i ansigtet vurderedes fra 5-10%. I de 2 sager gav Ankestyrelsen 5% (sag nr. 3 og 4).

Vansir i form af ar i både ansigt og på ben vurderedes til 10% (sag nr. 5).

Følger efter forbrænding i ansigtet, arme, hænder og på øverste del af ryggen, svarende til ca. 1/3 af hele kroppen vurderes til 25% (sag nr. 6).

Arbejdsskadestyrelsens nye vejledende retningslinier for bl.a. graden af varigt mén for vansir er således udtryk for den praksis, der er fastlagt ved Ankestyrelsens afgørelser.

Kassation:

Principafgørelsen har ikke længere vejledningsværdi

Kassationsdato:

01-06-2009

Love:

Lov om sikring mod følger af arbejdsskade - lov nr. 390 af 20. maj 1992 - § 33

Vejledninger:

arbejdsskadestyrelsens vejledende méntabel -

Sagsfremstilling 1:

Sagen drejede sig om godtgørelse for varigt mén til en 19-årig slagterlærling.

Af de helbredsmæssige oplysninger fremgik det bl.a., at skadelidte havde fået et snitsår i venstre underarm med komplikationer i form af infektion i såret. Skadelidte fik foretaget hudtransplantation, og der kom et ar på venstre underarm. Bevægeligheden i fingre og håndled på begge arme var normal.

I sagen forelå to fotos af skadelidtes venstre underarm, samt tre fotos af hans venstre lår, hvorfra der var taget hud.

Ved Arbejdsskadestyrelsens afgørelse fik skadelidte afslag på godtgørelse for varigt mén, da ménet var mindre end 5%. Arbejdsskadestyrelsen lagde ved afgørelsen vægt på arrenes placering på kroppen, og at skadelidte ikke havde væsentlige daglige fysiske gener på grund af skaden.

I klagen var det bl.a. anført, at skadelidte ikke mente, at der var taget hensyn til den vansiring, han havde pådraget sig på armen.

Afgørelse:

Arbejdsskaden skønnedes ikke at have medført varigt mén på 5% eller derover. Skadelidte kunne derfor ikke få godtgørelse for varigt mén.

Begrundelsen for afgørelsen var, at venstre arm og hånds funktion som beskrevet i lægeerklæring II fra januar 1995 var helt normal.

Ankestyrelsen skønnede på baggrund af de fremlagte fotografier, at størrelsen og placeringen af arvæv på skadelidtes underarm og lår ikke berettigede til godtgørelse for varigt mén, da de var af beskedent omfang og ikke umiddelbart synlige.

Ankestyrelsen tiltrådte således Arbejdsskadestyrelsens afgørelse.

Sagsfremstilling 2:

Sagen drejede sig om godtgørelse for varigt mén til en 36-årig hjemmehjælper.

Under arbejde i november 1993 fik skadelidte 1 liter kogende vand væltet ned over højre under/bagben.

Af de helbredsmæssige oplysninger fremgik det bl.a., at der ved selve arbejdsskaden var tale om en 2. grads forbrænding, der 6 dage senere lignede en stor 3. grads forbrænding.

I marts 1994 oplyste skadelidte til Arbejdsskadestyrelsen, at farven på hendes ben var stærkt violet.

Der forelå farvebilleder af skadelidtes højre underben fra november 1993, januar 1994 og maj 1994.

Ved Arbejdsskadestyrelsens afgørelse fik skadelidte afslag på godtgørelse for varigt mén, da ménet var mindre end 5%. Ved afgørelsen lagde Arbejdsskadestyrelsen vægt på, at der efter de indhentede fotografier var tale om beskedne følger efter skaden, ligesom arret forventedes at blive mindre pigmenteret.

I et supplement til klagen var det bl.a. anført, at skadelidte jævnligt havde kløe i arret og problemer med "prikken" ved kulde- og varmepåvirkning f.eks. ved badning. Skadelidte havde ligeledes problemer med strømper, der skulle være løse og vidde i elastikken. Arret var uforandret i forhold til foto fra maj 1994. Misfarvningen samt det skæmmende ar gav kosmetiske problemer, og skadelidte tænkte nøje over sin påklædning og brugte altid lange bukser for at skjule vansiret, idet misfarvning og ar var meget synligt.

Skadelidtes forbund var af den opfattelse, at skaden havde medført et ikke ubetydeligt mén i form af såvel fysiske gener som i form af skæmmende ar og misfarvning af underben.

Afgørelse:

Arbejdsskaden skønnedes at have medført varigt mén på 5%.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at skadelidtes tilstand nu måtte betragtes som stationær, og at arbejdsskaden havde efterladt et skæmmende ar og dermed et vansirende mén.

Ankestyrelsen ændrede således Arbejdsskadestyrelsens afgørelse om varigt mén.

Sagsfremstilling 3:

Sagen drejede sig om godtgørelse for varigt mén til en 44-årig rengøringsassistent.

Under arbejde i juli 1994 faldt skadelidte ned fra en togvogn, hvorved hun bl.a. fik en flænge i venstre panderegion.

I november 1994 oplyste skadelidte til Arbejdsskadestyrelsen, at hun bl.a. havde et stort uregelmæssigt ar i venstre side af panden gående gennem øjenbrynet ned i øvre øjenlåg. Skadelidte var af den opfattelse, at hun havde et stort skæmmende ar i panden.

På Arbejdsskadestyrelsens foranledning blev der herefter taget en række farvefotos af skadelidtes ansigt og ar.

Ved Arbejdsskadestyrelsens afgørelse fik skadelidte afslag på godtgørelse for varigt mén, da ménet var mindre end 5%. Ved afgørelsen lagde Arbejdsskadestyrelsen vægt på, at der efter de lægelige oplysninger var tale om beskedne følger efter skaden.

Afgørelse:

Arbejdsskaden skønnedes at have medført varigt mén på 5%.

Efter Ankestyrelsens vurdering havde ulykkestilfældet efterladt et skæmmende ar og dermed et vansirende mén.

Ved afgørelsen heraf lagde Ankestyrelsen vægt på, at arret fandtes i ansigtet, og at det krydsede øjenbrynet ned i øvre øjenlåg.

Ankestyrelsen ændrede således Arbejdsskadestyrelsens afgørelse.

Sagsfremstilling 4:

Sagen drejede sig om godtgørelse for varigt mén til en 53-årig stilladsarbejder.

Under arbejde i september 1993 blev skadelidte ramt af en træplade i ansigtet, og fik derved bl.a. en 2 cm lang gennemgående flænge i højre side af overlæben.

Af de helbredsmæssige oplysninger fremgik det bl.a., at skadelidtes sår var ophelet med let skæmmende ar, som ansås for blivende.

I sagen forelå daterede og uretoucherede farvefotos fra maj 1994 af skadelidtes ar i ansigtet.

I september 1994 anførte skadelidte til Arbejdsskadestyrelsen, at han til stadighed havde mén af ulykken. Det var selvfølgelig ikke voldsomt, men dog ganske generende.

Ved Arbejdsskadestyrelsens afgørelse fik skadelidte afslag på godtgørelse for varigt mén, da ménet var mindre end 5%. Ved afgørelsen lagde Arbejdsskadestyrelsen vægt på, at der efter de lægelige oplysninger var tale om beskedne følger efter skaden.

Afgørelse:

Arbejdsskaden skønnedes at have medført varigt mén på 5%.

Efter Ankestyrelsens vurdering havde ulykkestilfældet efterladt et skæmmende ar og dermed et vansirende mén.

Ankestyrelsen lagde herved vægt på arrets placering i ansigtet. Der forelå en deformering af overlæben og klar asymmetri.

Ankestyrelsen ændrede således Arbejdsskadestyrelsens afgørelse om varigt mén.

Sagsfremstilling 5:

Sagen drejede sig om erstatning for varigt mén til en 21-årig kvindelig skibsassistent.

Under arbejde i november 1992 styrtede hun ned i lasten på skibet og pådrog sig brud af halshvirvlen og adskillige andre brud. Endvidere blev venstre øje beskadiget, og der opstod stemmeproblemer.

Af de helbredsmæssige oplysninger fremgik bl.a., at skadelidtes syn var nedsat til 6/36, og at synsfeltet var indskrænket til mellem 5-20 grader.

I ansigtet havde skadelidte et lodret forløbende 5 cm langt ar gående fra hågrænsen og ned midt i panden mod næseryggen. Hun havde desuden to 10-øre store ar efter skruehuller, som sad i overkanten af begge øjenbryn. På brystkassen havde hun et stort ar i venstre side efter pleuradræn. På højre underben havde hun et 5-krone stort blegt ar efter sår, og på venstre underben havde hun fra læggen og om fortil et 22 cm langt godt 1 cm bredt ar efter plastikkirurgisk indgreb. Desuden havde hun fra marvsømningen to 2-krone store ar på indersiden af underbenet, og et 9 cm langt ar på forsiden af knæet ned på forsiden af skinnebenet.

Ved Arbejdsskadestyrelsens afgørelse fik hun tilkendt erstatning for varigt mén svarende til 20%.

Arbejdsskadestyrelsen begrundede afgørelsen om varigt mén med, at der var tale om synsnedsættelse på venstre øje samt indskrænkning af synsfeltet, méngraden herfor var sat til 15%. Derudover var der 5% mén for vansir. Det var derimod ikke tale om mén på grund af diverse brud eller midlertidige åndedrætsproblemer. Det samlede mén var herefter 20%.

Arbejdsskadestyrelsen besluttede samtidig, at spørgsmålet om størrelsen af varigt mén skulle tages op til fornyet vurdering den 1. november 1997.

I klagen var det bl.a. anført, at méngraden allerede på grund af skadelidtes stemmeproblemer burde være 8-10% højere. Méngraden på grund af vansir var endvidere for lavt sat under hensyn til, at hun kun var 21 år og havde pådraget sig store ar på en stor del af kroppen og i ansigtet.

Afgørelse:

Arbejdsskaden skønnes at have medført varigt mén på 30%.

Ankestyrelsen vurderede, at skadelidtes synsnedsættelse medførte et varigt mén på 15%.

Derudover lagde Ankestyrelsen vægt på, at skadelidte havde haft brud på halsen, hvilket efter praksis vurderedes til 5% varigt mén.

Ankestyrelsen vurderede endelig, at skadelidte var berettiget til erstatning for varigt mén, svarende til i alt 10% for vansir i form af ar på ansigt og ben.

Ankestyrelsen ændrede således Arbejdsskadestyrelsens afgørelse.

Sagsfremstilling 6:

Sagen drejede sig om erstatning for varigt mén til en 40-årig træindustriarbejder.

Under arbejde i november 1992 var han udsat for en eksplosionsbrand, hvorved han pådrog sig en ca. 35% forbrænding. Han blev især forbrændt i ansigtet, på arme og hænder og på øverste del af ryggen.

Af de helbredsmæssige oplysninger fremgik det bl.a., at skadelidtes gener først og fremmest omfattede en udtalt funktionsnedsættelse af begge hænder, specielt højre, samt skæmmende keloiddannelser i ansigtet, på halsen og på begge arme. Skadelidte gik permanent med bomuldsforbinding på hænderne på grund af sart hud.

Ved Arbejdsskadestyrelsens afgørelse fik skadelidte tilkendt erstatning for varigt mén, svarende til 80%.

Arbejdsskadestyrelsen lagde ved afgørelsen om mén vægt på, at der var tale om en svær forbrændingsskade med vansir, som selvstændigt var vurderet til 25% i mén. Det var desuden lagt til grund, at højre hånd kun kunne bruges som støttehånd, hvilket var vurderet til 40% i mén, og at der var væsentlig nedsatte funktioner i venstre hånd, der var vurderet til 15% i mén.

I et supplement til klagen var det bl.a. anført, at udtrykket i Arbejdsskadestyrelsens afgørelse om "tab af højre hånds funktion" efter forbundets opfattelse svarer til tab af alle fingre på højre hånd, som efter méntabellen giver et mén på 55%. Desuden fandt skadelidtes forbund, at et mén på 25% var lavt sat i betragtning af, at vansiret, som inddrog begge arme og hænder samt ansigt i betydeligt omfang, var vanskeligt at skjule.

Afgørelse:

Arbejdsskaden skønnedes at have medført varigt mén på 80%.

Vedrørende varigt mén vurderede Ankestyrelsen lægeligt, at skadelidte havde svært nedsat bevægelighed i fingrene på højre hånd, men at han havde bevaret en vis gribefunktion. Skadelidtes nuværende gribefunktion fandtes således ikke at kunne sidestilles med et tab af hånden. Et varigt mén på 40% fandtes derfor i overensstemmelse med méntabellen. Vurderingen af de nedsatte funktioner på skadelidtes venstre hånd på 15% fandtes overensstemmende med håndens skader set i forhold til skaderne på højre hånd.

Vedrørende vansir var det i Arbejdsskadestyrelsens dagældende méntabel anført, at tabellens satser omfatter vansir, der er en direkte følge af en skade opført i tabellen. (Vansir i øvrigt vurderes konkret - i almindelighed til en méngrad fra 0-20, men méngraden skulle dog sættes højere, f.eks. ved meget udbredte eller særlig skæmmende ardannelser).

Ankestyrelsen fandt, at en selvstændig vurdering på 25% af skadelidtes vansir var i lægelig overensstemmelse med de faktiske forhold, som ikke allerede var dækket ifølge méntabellen.

Ankestyrelsen tiltrådte således Arbejdsskadestyrelsens afgørelse.